

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीया येथील सेव्हंथ-डे अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक बारा

Jeff Pippenger
2025-12-17

संख्या बारा

माझी इच्छा अशी आहे की योएलची भविष्यसूचक साक्ष अशा रीतीने मांडावी, की पेंतेकोस्ताच्या वेळी पेत्र जे बोलत होता आणि करीत होता त्यामध्ये योएलची साक्ष ओळखता यावी. पेंतेकोस्ताच्या वेळी पेत्र काय करीत होता आणि काय बोलत होता याविषयी बायबल स्पष्ट आहे, याबद्दल मला खात्री आहे; परंतु जेव्हा त्याने पेंतेकोस्ताचा संदेश योएलच्या पुस्तकाच्या परिपूर्तीच्या दृष्टीने मांडला, तेव्हा उत्तरवर्षावाच्या इतिहासामध्ये पेत्र भविष्यसूचक रीतीने कशाचे प्रतिरूप दर्शवीत होता, हे समजून घेण्याचा मी प्रयत्न करीत आहे.

पेत्र हा देवाच्या अवशिष्ट लोकांचा एक प्रतीक आहे, आणि तो केवळ पेंतेकोस्ताच्या प्रसंगीच नव्हे, तर मत्तय १६ मधील कैसरिया फिलिप्पी येथेही दर्शविला गेला आहे. कैसरिया फिलिप्पी हे दानियेल ११ मधील तेराव्या ते पंधराव्या वचनांत आढळते; ही तीन वचने अशा एका युद्धाचे वर्णन करतात, ज्याची पहिली पूर्तता त्या ऐतिहासिक काळात झाली होती, जेव्हा कैसरिया फिलिप्पीचे नाव पानियम होते. तेराव्या ते पंधराव्या वचनांनंतर सोळावे वचन येते, जे संयुक्त संस्थानांतील रविवार कायदा ओळखून दाखवते. दहावे वचन १९८९ मधील सोव्हिएत संघाच्या पतनाची ओळख करून देते. दानियेल ११ मधील दहाव्या ते सोळाव्या वचनांमध्ये १९८९ पासून रविवार कायद्यापर्यंतचा कालावधी दर्शविला आहे, आणि तोच कालावधी त्याच अध्यायातील चाळीसाव्या वचनाचा “गुप्त इतिहास” आहे.

ठळक अक्षरांतील लपलेला इतिहास

१७९८

आणि समाप्तीच्या काळी दक्षिणेचा राजा त्याच्यावर धडक देईल:

१९८९

परंतु त्याचे पुत्र उत्तेजित होतील आणि मोठ्या सैन्यसमूहांची जमवाजमव करतील; आणि उत्तरेचा राजा रथ, घोडेस्वार आणि पुष्कळ जहाजे घेऊन वादळाप्रमाणे त्याच्यावर चाल करून येईल; आणि तो देशांत प्रवेश करील, ओसंडून जाईल आणि पुढे निघून जाईल. आणि एकजण निश्चितच येईल, ओसंडून जाईल आणि पुढे जाईल; मग तो परत येईल आणि आपल्या किल्ल्यापर्यंत उत्तेजित होईल.

२०१४ राफियाची लढाई

दक्षिणेचा राजा संतप्त होईल, आणि तो बाहेर पडून त्याच्याविरुद्ध, म्हणजे उत्तरेच्या राजाविरुद्ध, युद्ध करील; आणि तो एक मोठा सैन्यसमूह उभा करील; परंतु तो सैन्यसमूह त्याच्या हाती दिला जाईल. आणि जेव्हा त्याने तो सैन्यसमूह दूर केला असेल, तेव्हा त्याचे हृदय उन्मत्त होईल; आणि तो अनेक दशलक्षांना पाडून टाकील; तरीही त्याद्वारे तो सबळ होणार नाही.

पानियमची लढाई (कैसरिया फिलिप्पी)

कारण उत्तरेकडील राजा परत येईल, आणि पूर्वीच्या सैन्यापेक्षा अधिक मोठी सेना उभी करील; आणि निश्चितच काही वर्षांनंतर तो मोठ्या सैन्यासह व विपुल संपत्तीसह येईल.

आणि त्या काळी दक्षिणेच्या राजाविरुद्ध बरेच जण उठतील; तुझ्या लोकांतील लुटारूही दर्शन स्थापन करण्यासाठी स्वतःस उंचावतील; परंतु ते पडतील.

म्हणून उत्तरेचा राजा येईल, आणि वेढ्याची टेकडी उभारून अतिशय तटबंद नगरांवर कब्जा करील; आणि दक्षिणेची सेना त्याचा प्रतिकार करू शकणार नाही, तसेच त्याचे निवडक लोकही नाहीत; आणि प्रतिकार करण्यास कोणतीही शक्ती उरणार नाही.

अमेरिकेतील रविवारचा कायदा

परंतु जो त्याच्याविरुद्ध येईल तो आपल्या मनाप्रमाणे वागेल, आणि त्याच्यापुढे “कोणीही उभा राहणार नाही”; आणि तो त्या गौरवशाली देशात “उभा राहील,” जो त्याच्या हातून नाश पावेल. तो त्या गौरवशाली देशातही प्रवेश करील, आणि पुष्कळ देश उलथून टाकले जातील; परंतु हे त्याच्या हातातून सुटतील, म्हणजे एदोम, मोआब, आणि अम्मोन्यांच्या संततीतील प्रमुख. तो देशांवरही आपला हात पसरेल; आणि मिसरदेश सुटणार नाही. दानिएल 11:40, 10-16, 41, 42.

जेव्हा पेत्र कैसरिया फिलिप्पी (पानियम) येथे भविष्यसूचक रीतीने उभा आहे, आणि पेन्तेकॉस्त हा उत्तरवृष्टीचा काळ आहे, तेव्हा यामुळे त्याचे स्थान चाळीसाव्या वचनाच्या ‘लपलेल्या इतिहासात’ निश्चित होते. अकराव्या अध्यायातील अकराव्या वचनात दर्शविलेले वर्तमान युक्रेनियन युद्ध आणि तेराव्या ते पंधराव्या वचनांतील आगामी पानियमचे युद्ध, जे तिसऱ्या महायुद्धास कारणीभूत ठरते, यांचा मी विचार करावयाचा आहे; ही १९८९ आणि रविवार-कायद्याच्या दरम्यानची बाह्य घटना आहेत; परंतु सध्या आपण २२ ऑक्टोबर १८४४ पासून १८६३ मध्ये कायदेशीर चर्चच्या स्थापनेपर्यंत तिसऱ्या देवदूताचा इतिहास ओळखत आहोत.

ही रेषा 9/11 (1844) रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनापासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत (1863) निर्देश करते. गुलाममुक्तीची घोषणा स्वातंत्र्याची घोषणा करणारी असल्यामुळे तिने रविवारच्या कायद्याचे प्रतिरूप दाखविले; अशा प्रकारे ती त्या रविवारच्या कायद्याचे प्रतिरूप ठरते, ज्यात स्वातंत्र्य काढून घेतले जाते. पहिल्या रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्षाने घोषित केलेले स्वातंत्र्य—त्या शेवटच्या रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्षाद्वारे काढून घेतल्या जाणाऱ्या स्वातंत्र्याचे प्रतिरूप आहे—जो भविष्यवाणीप्रमाणे रविवारच्या कायद्याच्या वेळी हुकूमशहा होण्यासाठी नियत आहे.

“जेव्हा आपला देश आपल्या शासनव्यवस्थेच्या तत्त्वांचा असा त्याग करून रविवारीचा कायदा लागू करील, तेव्हा या कृतीत प्रोटेस्टंटवाद पोपशाहीशी हातमिळवणी करील; हे त्या अत्याचारशाहीला जीवन देण्याखेरीज दुसरे काहीही ठरणार नाही, जी दीर्घकाळापासून पुन्हा सक्रिय निरंकुशतेत उडी घेण्याच्या संधीची उत्कंठेने वाट पाहत आहे.” Testimonies, volume 5, 711.

इ.स.पूर्व 742 हे अल्फा इतिहास होते, ज्याने यशया 7:8 मधील कालविषयक भविष्यवाण्यांची सुरुवात केली आणि ज्याची ओमेगा पूर्तता 1863 मध्ये झाली. इ.स.पूर्व 742 मध्ये, दक्षिणी राज्य यहुदाचा राजा आखाज हा उत्तरेकडील राज्य बनविणाऱ्या दहा उत्तरीय वंशांविरुद्ध यादवी युद्धात प्रवेश करित होता. इ.स.पूर्व 742 चा इतिहास यहुदामध्ये—शास्त्रातील अक्षरशः गौरवशाली देशात—चित्रित करण्यात आला होता; तो अक्षरशः यहुदांनी वसविलेला होता आणि त्या उताऱ्यात दुष्ट व मूर्ख राजा आखाज याच्याद्वारे प्रतिनिधित्व केला गेला होता—अशा रीतीने 1863 च्या ओमेगा इतिहासाचा प्रतिरूप ठरला. 1863 चा ओमेगा इतिहास त्या कालखंडात पूर्ण होतो ज्यात संयुक्त संस्थाने पृथ्वीवरील पशू म्हणून, बायबलच्या भविष्यवाणीतील सहावे राज्य म्हणून, राज्य करतात. संयुक्त संस्थाने हा आध्यात्मिक गौरवशाली देश आहे, जो प्रोटेस्टंट ख्रिस्ती लोकांनी बनलेला आहे, आणि जे बायबलनुसार आध्यात्मिक यहुदी आहेत. इ.स.पूर्व 742 मधील अल्फा इतिहासातील उत्तर व दक्षिण यांच्यातील यादवी युद्धाने 1863 च्या ओमेगा इतिहासातील उत्तर व दक्षिण यांच्यातील यादवी युद्धाचे चित्रण केले. ही दोन्ही साक्षी एकत्र येऊन रविवारच्या कायद्यापर्यंत नेणारा बाह्य इतिहास दर्शवितात, ज्या वेळी आध्यात्मिक गौरवशाली देश पुन्हा एकदा दोन वर्गात विभागला जाईल.

इ.स.पू. ७४२ मध्ये, उत्तरेतील सत्तेने इस्राएलच्या दहा उत्तरेकडील वंशां व सीरिया यांच्यातील एका संधीचे प्रतिनिधित्व केले; अशा प्रकारे तिने बाह्य सत्तेशी असलेल्या संधीचे प्रतिरूप दर्शविले, जसे की गृहयुद्धाच्या काळात गुलामगिरीसमर्थक दक्षिणी राज्यांना गुलामगिरीसमर्थक पोपसत्तेचा पाठिंबा देण्यात आला तेव्हा त्याची पूर्तता झाली. इ.स.पू. ७४२ मध्ये सीरियाचा बाह्य सहयोगी, आणि गृहयुद्धात पोपसत्तेचा बाह्य सहयोगी, हे जगातील जागतिकतावाद्यांची जागतिकतावादी डेमोक्रेट्सबरोबर MAGA-वादावरिद्धच्या त्यांच्या युद्धातील संधी ओळखून देतात; हे युद्ध २०१५ मध्ये सुरू झाले, जेव्हा चौथा आणि सर्वात श्रीमंत अध्यक्ष उभा राहिला, आणि तसे करताना दानियेल अध्याय अकरा, वचन दोन यानुसार त्याने ग्रीसच्या संपूर्ण राज्याला चिथावणी दिली. ती चिथावणी योएलच्या पुस्तकातील अन्यजातींच्या जागृतीची ओळख करून देते. "ग्रीस" आणि "अन्यजाती" ही अजगरसत्तेची प्रतीके आहेत, जी श्रापद आणि खोटा संदेश यांच्या संधीत जगाला हर-मगिदोनकडे नेते.

२०१५ मध्ये अन्यधर्मीयांना योएलच्या यहोशाफाटाच्या दरीकडे असलेल्या भविष्यवाणीतील बोलावणीस जागृत केले गेले; त्या दरीस त्याने न्यायाची दरी असेही संबोधले. २०१५ मध्ये डोनाल्ड ट्रम्प यांनी आपल्या राष्ट्राध्यक्षपदाच्या उमेदवारीची घोषणा केली, अशा रीतीने ग्रेसिया म्हणून दर्शविलेल्या जागतिकतावादी साम्राज्यास उद्युक्त केले; आणि दानिएल अकरा, वचन अकरा, यांच्या परिपूर्तीनुसार युक्रेनियन युद्धाच्या आरंभानंतर केवळ एका वर्षातच अन्यधर्मीयांनी आमर्गिडोनकडे आपला कूच आरंभ केला.

इ.स.पू. ७४२ आणि १८६३ मधील गृहयुद्धे रविवारच्या कायद्याचा इतिहास ओळखून देतात, जो बायबल भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याच्या समाप्तीची खूण आहे. ते सहावे राज्य क्रांतिकारी युद्धाने आरंभले; म्हणून रविवारच्या कायद्याच्या वेळी सहाव्या राज्याचा अंत हा, अगदी त्याच वेळी गृहयुद्ध घडत असताना, क्रांतिकारी युद्धाच्या पुनरावृत्तीची ओळख करून देतो. गृहयुद्ध अथवा क्रांतिकारी युद्ध यांपैकी कोणतीही संज्ञा ठरविणे आणि तसे नामनिर्देशन करणे हे दृष्टीकोनावर अवलंबून असते. डेमोक्रेट्स आता कायदेशीर छळ, अपहार, फसवणूक, बेकायदेशीर स्थलांतर आणि प्रचार यांच्या माध्यमातून जे करीत आहेत, त्याला ते रंग-क्रांती म्हणतात; परंतु त्यांच्या जागतिकतावादी डावपेचांना विरोध करणाऱ्या आत्म्यांच्या दृष्टीने ह्याच कृती 'गृह' अशांततेस चिथावणी देणाऱ्या मानल्या जातात. Antifa हा गुन्हेगार आहे की नायक?

ही दोन ऐतिहासिक युद्धे एका एकमेव विभाजनकारी युद्धाचे प्रतिनिधित्व करतात, जे शेवटच्या रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्षाच्या इतिहासकाळात घडते. पहिल्या रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्षाप्रमाणेच हे युद्धही शेवटच्या रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्षाकडून जिंकले जाईल; ज्याचे प्रतिरूप पहिल्या राष्ट्राध्यक्षामध्येही दर्शविले गेले होते, जो स्वातंत्र्ययुद्धाचाही विजेता होता. डेमोक्रेट्सच्या मते, MAGA क्रांती सध्याच्या 'नागरी अस्थिरते'ला जन्म देत आहे. तुमच्या वैयक्तिक राजकीय कलानुसार, सध्याचे युद्ध हे एकतर क्रांतिकारी युद्ध आहे किंवा गृहयुद्ध आहे. भविष्यसूचक दृष्ट्या ते दोन्ही आहे.

1863 हे रविवारी कायद्याचे प्रतिनिधित्व करते आणि 1844 देखील तसेच करते, जेव्हा तिसरा देवदूत रविवारी कायद्याचा संदेश घेऊन आला. 1844 ते 1863 हा कालखंड आरंभापासून शेवटपर्यंत रविवारी कायद्याची छाप धारण करतो. 1846 मध्ये व्हाइट दांपत्याचा विवाह, सब्बाथाचे पालन, आणि हार्मनवरून व्हाइट असे नावपरिवर्तन, यांनी हे चिन्हांकित केले की 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी जो विवाह झाला होता तो परिपूर्णतेस गेला होता; आणि त्या परिपूर्णतेने तिसऱ्या देवदूताच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेची सुरुवात दर्शविली, जशी मन्नाच्या त्रिगुणी सब्बाथ-परीक्षेने लाल समुद्राच्या बाप्तिस्मानंतर येणाऱ्या दहा परीक्षांच्या आरंभास चिन्हांकित केले होते.

मन्ना ही पहिली परीक्षा होती आणि कादेश येथील दहाव्या परीक्षेचे ती प्रतिनिधित्व करीत होती; कारण दोन्ही तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे, आणि त्यामुळे रविवारच्या कायद्याचे, प्रतिनिधित्व करतात.

"वाळवंटातील त्यांच्या दीर्घ प्रवासकाळात प्रत्येक आठवड्यात इस्राएली लोकांनी एक त्रिविध चमत्कार पाहिला, जो त्यांच्या मनावर शब्बाथाच्या पवित्रतेची छाप पाडण्यासाठी नियोजित होता: सहाव्या दिवशी मन्नाचे दुप्पट प्रमाण पडत असे, सातव्या दिवशी काहीच पडत नसे, आणि शब्बाथासाठी आवश्यक असलेला भाग गोड व शुद्ध

अवस्थेत जतन राहात असे; परंतु इतर कोणत्याही वेळी काही ठेवून दिले असता ते उपयोगास अयोग्य होत असे." पितृपुरुष आणि संदेष्टे, 296.

दहा परीक्षांपैकी पहिली "मन्ना" ही परीक्षा होती, जी प्रकटीकरण चौदाव्या अध्यायातील तीन देवदूतांच्या त्रिगुण संदेशाचे प्रतिनिधित्व करित होती. मन्नाप्रमाणेच, हे देवदूत आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी उपासना करण्याविरुद्धच्या त्रिगुण इशाऱ्याचे प्रतिनिधित्व करतात. मन्नाचा त्रिगुण चमत्कार "त्यांच्या मनावर शब्बाथाच्या पवित्रतेचा ठसा उमटविण्यासाठी रचला गेला होता," आणि अर्थातच हाच तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचा हेतू आहे. मन्नाद्वारे दर्शविलेल्या तीन चमत्कारांपैकी पहिल्यामध्ये स्वर्गीय भाकर "खाणे" अंतर्भूत होते, आणि "खाणे" हे उत्तरवृष्टीच्या कालावधीचे एक अल्फा-चिन्ह आहे. दुसरा चमत्कार दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो, जिथे प्रेरणा बाबेलच्या दोन पतनांनी दर्शविलेल्या कालखंडाला चिन्हित करण्यासाठी शब्द आणि वाक्ये "दुप्पट" करते; कारण बाबेल पडली आहे, पडली आहे. दुसरा चमत्कार म्हणजे सहाव्या दिवशी मन्नाचे प्रमाण "दुप्पट" होणे. तिसरा चमत्कार म्हणजे सातव्या-दिवसाच्या शब्बाथाच्या भाकरीचे जतन होणे.

तीन देवदूतांच्या प्रतीकरूपाने, मन्ना हा पहिला देवदूत आहे, आणि म्हणून त्यात संपूर्ण कथा अंतर्भूत असली पाहिजे; प्रकाशितवाक्य चौदाव्या अध्यायात तीच कथा तिन्ही देवदूतांची कथा आहे. पहिला देवदूत हा तिन्ही देवदूतांच्या संदेशांचा फ्रॅक्चल आहे. फ्रॅक्चल म्हणजे एक गुंतागुंतीचा भूमितीय आकार, ज्याचे भाग पाडता येतात, आणि त्या प्रत्येक भागात संपूर्ण आकृतीची लहान आकारातील प्रत दिसून येते. या गुणधर्माला स्व-साम्य असे म्हणतात. फ्रॅक्चलमध्ये कितीही सूक्ष्मपणे निरीक्षण केले तरी अनेकदा अत्यंत गुंतागुंतीचा तपशील आढळतो. फ्रॅक्चल गणित, जीवशास्त्र, भौतिकशास्त्र, भूशास्त्र, रसायनशास्त्र, खगोलशास्त्र, अभियांत्रिकी आणि समजुतीच्या इतर अनेक क्षेत्रांत आढळतात.

प्रकटीकरण ग्रंथाच्या चौदाव्या अध्यायातील तीन देवदूतांची "तीन-टप्प्यांची रचना" पहिल्या देवदूताच्या संदेशात प्रतिबिंबित होते; त्यामुळे पहिला देवदूत हा त्या तीन देवदूतांचा एक "फ्रॅक्चल" ठरतो. दानियेल ग्रंथाचे पहिले तीन अध्याय अनुक्रमे पहिला, दुसरा आणि तिसरा देवदूत यांच्या संदेशांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि दानियेलचा पहिला अध्याय त्या तीन अध्यायांत दर्शविलेली तीच "तीन-टप्प्यांची रचना" धारण करतो, जशी ती तीन देवदूतांच्या संदर्भात पहिल्या देवदूताशी संबंधित आहे.

मन्नाचा त्रैगुणिक चमत्कार खाण्यासाठी होता, आणि दानिएल अध्याय एक हा खाण्याविषयी आहे. दानिएलने बाबेलच्या आहाराऐवजी कडधान्याची निवड करून आहाराची परीक्षा उत्तीर्ण केली. त्यानंतर त्याच्या रूपाविषयी त्याची परीक्षा झाली, आणि त्याच्या रूपामुळे त्याच्या मुखमुद्रे व बाबेलचे अन्न खाणाऱ्यांच्या मुखमुद्रे यांच्यामध्ये विभाजन उत्पन्न झाले. दुसऱ्या देवदूताचा संदेश हा अशा विभाजनाच्या इतिहासकाळात बाबेलपासून विभक्त होण्याचे आवाहन आहे, ज्या काळात दोन वर्ग विकसित होतात आणि नंतर प्रकट होतात. दानिएलसाठी झालेल्या त्या दुसऱ्या परीक्षेमुळे नबुखदनेस्सराची तिसरी परीक्षा उद्भवली; ती अध्याय एकातील तिसरी परीक्षा होती, आणि तिने अध्याय तीनमधील सुवर्णमूर्तीच्या परीक्षेचे पूर्वरूप दर्शविले, ज्यास सिस्टर व्हाईट वारंवार रविवार कायदा म्हणून ओळखतात, आणि तोच तिसऱ्या देवदूताचा संदेश आहे. दानिएल अध्याय एक हा दानिएलच्या पहिल्या तीन अध्यायांचा एक फ्रॅक्चल आहे, आणि ते तीन अध्याय प्रकटीकरण चौदा मधील तीन देवदूतांचे प्रतिनिधित्व करतात; त्यांपैकी पहिला देवदूत आणि दानिएलचा अध्याय एक हे दोन्हीही सर्व तीन देवदूतांचे आणि सर्व तीन अध्यायांचे फ्रॅक्चल आहेत.

"अरण्यातील त्यांच्या दीर्घ प्रवासकाळात प्रत्येक आठवड्यात इस्राएल लोकांनी एक त्रिविध चमत्कार पाहिला, जो त्यांच्या मनावर शब्बाथाच्या पवित्रतेची छाप पाडण्यासाठी नियोजित होता: सहाव्या दिवशी मन्नाची दुप्पट मात्रा पडत असे, सातव्या दिवशी काहीही पडत नसे, आणि शब्बाथासाठी आवश्यक असलेला भाग गोड व शुद्ध अवस्थेत सुरक्षित राहात असे; परंतु दुसऱ्या कोणत्याही वेळी तो जर ठेवून दिला गेला, तर तो उपयोगासाठी अयोग्य होत असे."

“मन्ना देण्यात आलेल्या प्रसंगांशी संबंधित परिस्थितीत आपल्याला ठोस पुरावा मिळतो की, जसे अनेक जण दावा करतात तसे, नियमशास्त्र सीनै येथे देण्यात आले तेव्हा सब्बाथाची स्थापना झाली नव्हती. इस्राएली सीनै येथे येण्यापूर्वीच सब्बाथ त्यांच्यावर बंधनकारक आहे, हे त्यांना समजले होते. सब्बाथाच्या तयारीसाठी, जेव्हा त्या दिवशी मन्ना पडणार नव्हता, तेव्हा प्रत्येक शुक्रवारी त्यांना दुप्पट प्रमाणात मन्ना गोळा करणे आवश्यक होते; त्यामुळे विश्रांतीच्या दिवसाचे पवित्र स्वरूप त्यांच्या मनावर सतत ठसविले जात होते. आणि जेव्हा लोकांपैकी काही जण सब्बाथाच्या दिवशी मन्ना गोळा करण्यासाठी बाहेर गेले, तेव्हा परमेश्वराने विचारले, ‘माझ्या आज्ञा व माझे नियम पाळण्यास तुम्ही किती काळ नकार देत राहाल?’” Patriarchs and Prophets, 296.

मन्ना गोळा करणे आणि ते खाणे, हे प्रकाशितवाक्याच्या दहाव्या अध्यायातील योहानाने देवदूताच्या हातातून ते छोटे पुस्तक घेणे (गोळा करणे) आणि मग ते खाणे याचे प्रतीकरूप आहे.

आणि मी त्या देवदूताकडे गेलो, आणि त्याला म्हटले, मला ते छोटे पुस्तक दे. आणि तो मला म्हणाला, ते घे, आणि ते खाऊन टाक; ते तुझ्या पोटात कडू होईल, पण तुझ्या तोंडात मधाप्रमाणे गोड लागेल. प्रकटीकरण १०:९.

योहानाने प्रथम त्या देवदूताकडे जाऊन मागावे लागले; त्यानंतर त्याला ती लहान पुस्तिका “ध्यावी” लागली, आणि मग ती “खावी” लागली. योहान देवदूताकडे जाऊन त्याच्याकडे मागतो, यामध्ये तो पहिल्या देवदूताच्या तीन टप्प्यांचे प्रतिनिधित्व करित आहे; त्यानंतर घेणे हा दुसरा टप्पा, आणि खाणे हा तिसरा टप्पा आहे. मन्ना गोळा करणे आणि/किंवा खाणे, ही मन्नाच्या तीन परीक्षांपैकी पहिली परीक्षा आहे; परंतु त्यामध्ये मन्नाच्या तिन्ही परीक्षांचा एक फ्रॅक्चल अंतर्भूत आहे. मन्ना गोळा करणे आणि खाणे, हे यिर्मयाचे प्रतिरूप ठरते.

तुझे वचन मला सापडले, आणि मी ते खाल्ले; आणि तुझे वचन माझ्या हृदयाचा आनंद व हर्ष झाले; कारण हे सेनाधीश परमेश्वरा, मी तुझ्या नावाने ओळखला जातो. यिर्मया १५:१६.

यिर्मयाने शोध घेऊन मग त्या लहान पुस्तकाची मागणी केली, तेव्हा त्याला त्याचे “शब्द सापडले.” मन्ना गोळा केला गेला तेव्हा त्याचे वचन सापडले. मन्ना गोळा करणे आणि तो खाणे, हे त्याला दिलेले पुस्तक खाल्लेल्या यहेज्केलचे प्रतिरूप दर्शविते; आणि असे करून हे स्पष्ट होते की पुस्तक खाण्यास नकार देणे म्हणजे बंडखोर घराण्याप्रमाणे असणे होय.

परंतु हे मनुष्यपुत्रा, मी तुला जे सांगतो ते ऐक; त्या बंडखोर घराण्यासारखा तू बंडखोर होऊ नकोस; तुझे तोंड उघड, आणि मी तुला जे देतो ते खा. आणि मी पाहिले, आणि पाहा, एक हात माझ्याकडे पाठविण्यात आला; आणि पाहा, त्यात एका ग्रंथाची गुंडाळी होती; आणि त्याने ती माझ्यापुढे पसरली; आणि ती आतून व बाहेरून लिहिलेली होती; आणि त्यात विलाप, शोक आणि हायहाय लिहिलेले होते. पुढे तो मला म्हणाला, हे मनुष्यपुत्रा, तुला जे सापडते ते खा; ही गुंडाळी खा, आणि जाऊन इस्राएलच्या घराण्याशी बोल.

मग मी माझे तोंड उघडले, आणि त्याने मला ती पत्रावळी खावयास दिली. आणि तो मला म्हणाला, हे मनुष्यपुत्रा, मी तुला जी ही पत्रावळी देत आहे ती तुझ्या पोटाला खावयास लाव, आणि तुझे अंतःकरण त्याने भरून टाक. मग मी ती खाल्ली; आणि ती माझ्या तोंडात गोडीसाठी मधाप्रमाणे होती. यहेज्केल २:८-३:३.

जर यहेज्केलाने ते छोटे पुस्तक खाण्यास नकार दिला असता, तर तो बंडखोर घराण्यात असता; आणि त्याने खावयाचा जो “पुस्तकाचा” “गुंडाळा” होता, तो “विलाप, शोक, आणि हायहाय” असा दर्शविला गेला होता, जे शेवटच्या दिवसांतील त्रिविध संदेशाचे प्रतिनिधित्व करते. शेवटच्या दिवसांतील हा त्रिविध संदेश म्हणजे प्रकटीकरण चौदामधील तीन देवदूतांचे संदेश होत; आणि यहेज्केल ज्या संदर्भात हे तीन संदेश सादर करतो, तो इस्लाम आणि तिसऱ्या हायहायचा संदर्भ आहे. या तीन संदेशांना एक अल्फा आणि एक ओमेगा आहे, आणि तिसरा म्हणजे “हायहाय” आहे, जो इस्लामचे एक प्रमुख प्रतीक आहे; म्हणून अल्फा हा ओमेगाशी सुसंगत असलाच पाहिजे; म्हणून “विलाप” हे त्या विलापांचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्यांची सुरुवात 9/11 रोजी सातव्या कर्ण्याच्या आगमनाने आणि तिसऱ्या हायहायने झाली, आणि जे सात शेवटच्या पीडांपर्यंत क्रमशः वाढत जाणार होते. प्रकटीकरण अकरामधील

रविवार-कायद्याच्या “भूकंपा”च्या वेळी तिसरा हायहाय त्वरेने येतो; आणि प्रेरणा आम्हांस कळविते की यशया दहामधील अन्यायी फर्मान हाच तो रविवारचा कायदा आहे. हे वचन “हायहाय” असे घोषित करून आरंभते, त्या लोकांवर जे अन्यायी फर्माने घडवितात.

मन्ना खाणे ही तीन परीक्षांपैकी पहिली परीक्षा होती; दुसरी म्हणजे तयारीच्या दिवशी झालेले “दुप्पट” होणे. आणि ते कशाची तयारी करीत होते? ते शब्बाथाच्या परीक्षेची तयारी करीत होते, जी तिसऱ्या देवदूताचा संदेश आहे.

तो त्रिविध चमत्कार हा दहा परीक्षांपैकी पहिली किंवा अल्फा परीक्षा देखील होता. देवाने पहिल्या टप्प्यावर मन्ना दिला, नंतर दुसऱ्या टप्प्यावर त्याने ‘दुप्पट’ वाटा दिला, परंतु तिसऱ्या टप्प्यावर काहीच दिले नाही. तिसरी परीक्षा पहिल्या दोन परीक्षांपेक्षा वेगळी आहे, कारण तिसरी ही कसोटीची परीक्षा आहे. त्या तीन परीक्षा दहा-टप्प्यांच्या परीक्षाप्रक्रियेच्या अल्फाचे प्रतिनिधित्व करतात, जी पहिल्या कादेशपर्यंत घेऊन जाते.

तुम्ही विविध धर्मशास्त्रज्ञांचा शोध घेतला, तर पहिल्या कादेशपर्यंत निष्पत्ती पावणाऱ्या दहा परीक्षांच्या अनेक यादी तुम्हाला आढळतील. त्यांपैकी जवळजवळ सर्वजण लाल समुद्राला त्या दहा परीक्षांपैकी एक मानतात; काहीजण तर पीडांच्या काळात लाल समुद्रापूर्वीचे ऐतिहासिक मार्गचिन्हेही त्यांत समाविष्ट करतात. ते सर्व चुकीचे आहेत.

पहिली परीक्षा म्हणजे मन्ना. पौल असे निर्दर्शित करतो की लाल समुद्रातून झालेला प्रवास हा बाप्तिस्मा होता.

याविषयी, बंधूंनी, तुम्ही अज्ञानात राहू नये अशी माझी इच्छा आहे की, आपले सर्व पितर मेघाखाली होते, आणि सर्वानी समुद्रातून मार्गक्रमण केले; आणि सर्वानी मेघात व समुद्रात मोशेकडे बाप्तिस्मा घेतला. १ करिंथकरांस १०:१, २.

मोशे हा येशूचा प्रकारदर्शक आहे, आणि येशूचा बाप्तिस्मा हा त्रिविध स्वरूपाच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेची ओळख करून देतो; तिची सुरुवात भुकेच्या परीक्षेपासून होते आणि त्यावरच विशेष भर दिला जातो. क्रूसाचे प्रतिरूप मिसरदेशातील पास्कांमध्ये दर्शविले गेले होते. ते लाल समुद्राच्या पलीकडील तीरावर आले, तेव्हा ख्रिस्त प्रथमफलार्पण म्हणून पुनरुत्थित झाला. योहान बाप्तिस्मा देणाऱ्याच्या हातून तो पाण्याच्या कबरीतून बाहेर आला, तेव्हा ख्रिस्ताने (प्रथमफलार्पणाने) चाळीस दिवसांच्या परीक्षेची प्रक्रिया आरंभ केली. आपल्या बाप्तिस्म्याद्वारे प्रतिरूपित झालेल्या पुनरुत्थानानंतर, ख्रिस्त चाळीस दिवस शिष्यांशी समोरासमोर संगती करत होता. लाल समुद्र ओलांडल्यानंतर परीक्षेची प्रक्रिया सुरू होते, जशी ख्रिस्त पाण्यातून बाहेर येताच आत्म्याद्वारे अरण्यात नेला गेला, तितकीच ही गोष्ट निश्चित आहे.

ख्रिस्तासाठी पहिली परीक्षा भुकेची होती, कारण स्वर्गीय भाकराने आपले अभिषिक्त कार्य अगदी त्या ठिकाणी आरंभले जिथे आदाम पडला होता. लाल समुद्रानंतरची पहिली परीक्षा म्हणजे त्रिविध मन्नाची परीक्षा होय, जी स्वर्गीय भाकरीवर आलेल्या त्रिविध परीक्षेचे प्रतिरूप दर्शविते. ख्रिस्ताची परीक्षा तो पाण्यातून बाहेर आल्यानंतर सुरू झाली; म्हणून त्या दहा परीक्षा देखील त्यांनी पाण्यातून बाहेर आल्यानंतरच सुरू झाल्या पाहिजेत. त्यानंतर ख्रिस्तास त्रिविध परीक्षेस सामोरे जावे लागले, जी भुकेच्या संदर्भात मांडलेली होती, जसे त्या त्रिविध मन्नाच्या परीक्षेत प्रतिरूपाने दर्शविले गेले होते, जी आत्म्याने प्राचीन इस्राएलाला मिसरातून बाहेर काढून अरण्यात आणल्यानंतर सुरू झाली होती.

कादेश येथे पराकाष्ठेस पोहोचलेल्या दहा परीक्षांनी कोणकोणत्या बंडखोरींचे प्रतिनिधित्व केले आहे याविषयी तर्क मांडणाऱ्या इतर याद्यांमध्ये अहरोनाच्या सुवर्णवासराच्या बंडखोरीला त्या दहा परीक्षांपैकी एक मानले जाते; परंतु त्या चुकीच्या आहेत.

सोन्याच्या वासराच्या चिथावणीने दोन कसोट्यांचे प्रतिनिधित्व होते. हे सोन्याच्या वासराच्या प्रतीकात्मकतेतील एक अत्यावश्यक घटक आहे. लोकांनी देव पाहणार नाही असे मानले तेव्हा प्रकट झालेल्या मूर्तिपूजेनंतर, मोशे परत आला. त्यानंतर, मोशेने दर्शविल्याप्रमाणे देवाच्या पूर्ण दृष्टिक्षेपातच मूर्तिपूजक राहण्याची निवड लोकांनी केली.

दुहेरी वाढत्या बंडामध्ये आपण वंशांमध्ये एक भविष्यसूचक विभाजन पाहतो, जेव्हा लेवीचा वंश केवळ पवित्रस्थानाच्या सेवेसाठी विशेषतः नियुक्त करण्यात आला; कारण त्या बंडापर्यंत पवित्रस्थानाची सेवा प्रत्येक वंशातील पहिलावानांनी पार पाडावयाची होती. पुढे तसे राहिले नाही. आता विश्वासू लेवीचा वंश मंदिराची व्यवस्था सांभाळणार होता. “विभाजन” किंवा ‘दोन’ मध्ये पृथक्करण हे सुवर्णवासाच्या भविष्यसूचक वैशिष्ट्याचा एक घटक आहे.

अहरोनाचे बंड हे इस्राएलच्या उत्तरेकडील राज्याचा पहिला राजा यारोबाम याच्या बंडाचे प्रतिरूप होते. यारोबाम सोन्याच्या वासरांना ‘दुहेरी’ करतो, एक बेथेलमध्ये आणि एक दानमध्ये ठेवतो. अहरोन आणि यारोबाम हे समांतर इतिहासांचे प्रतिनिधित्व करित आहेत; आणि तोच पशूच्या प्रतिमेच्या घडणीचा इतिहास आहे. पशूच्या प्रतिमेचा इतिहास दोन कालखंडांत पूर्ण होतो, जे संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्याने विभागलेले आहेत. पशूची प्रतिमा ही मंडळी आणि राज्यसत्ता यांच्या संयोगाचे प्रतीक आहे, जी प्रथम संयुक्त संस्थानांमध्ये आणि नंतर जगात स्थापित केली जाते.

पशूच्या प्रतिमेच्या प्रतीकांशी नेहमीच एक विभागणी संबंधित असते. अहरोनाच्या बाबतीत ती लेवींना वेगळे काढण्याची होती; यारोबामाच्या बाबतीत ती बारा वंशांचे विभाजन करून दोन दक्षिणेकडील वंश आणि दहा उत्तरेकडील वंश असे करण्याची होती.

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात योहानाने चर्च आणि राज्य यांच्यातील त्या नात्याच्या प्रतीकाला “पशूची प्रतिमा” असे संबोधले आहे. अहरोन आणि यारोबाम यांच्या सुवर्ण वासऱ्यां या पशूच्या प्रतिमा होत्या, आणि त्या ज्या पशूच्या प्रतिमा होत्या तो बाबेल आहे, कारण बायबलमधील भविष्यवाणीतील पहिले राज्य दानियेलाच्या दुसऱ्या अध्यायात “सोन्याच्या” मस्तकाने दर्शविलेले आहे. पशूची प्रतिमा दोन परीक्षांचे प्रतिनिधित्व करते, कारण परीक्षा प्रथम पृथ्वीवरील पशूवर—युनायटेड स्टेट्सवर—आणली जाते; त्यानंतर प्रकटीकरणाच्या तेराव्या अध्यायात युनायटेड स्टेट्स जगाला पशूची प्रतिमा उभी करण्यास भाग पाडते. पहिली परीक्षा यूएसएची, त्यानंतर जगाची.

“धार्मिक स्वातंत्र्याची भूमी असलेली अमेरिका, जेव्हा अंतरात्म्यावर बळजबरी करून आणि लोकांना खोट्या सब्बाथाचा मान राखण्यास भाग पाडून पोपसत्तेशी एकरूप होईल, तेव्हा जगातील प्रत्येक देशातील लोक तिच्या उदाहरणाचे अनुसरण करण्यास प्रवृत्त केले जातील.” Testimonies, volume 6, 18.

“परकीय राष्ट्रे संयुक्त संस्थानांच्या उदाहरणाचे अनुसरण करतील. जरी ती पुढाकार घेईल, तरीही हाच संकटकाळ जगाच्या सर्व भागांतील आपल्या लोकांवर येईल.” Testimonies, volume 6, 395.

सोनेरी वासराच्या बंडाचे दोन पैलू आहेत, आणि ते पहिल्या नऊ परीक्षांपैकी दोनांना चिन्हांकित करते; ह्याच नऊ परीक्षा पहिल्या कादेश येथील दहाव्या व अंतिम परीक्षेकडे नेतात. जेव्हा अहरोन आणि यारोबाम यांच्या बंडखोरी “ओळीवर ओळ” एकत्र आणल्या जातात, तेव्हा अहरोन—महायाजक, जो एका मंडळीचे प्रतिनिधित्व करतो—आणि यारोबाम—इस्राएलचा राजा, जो राज्याचे प्रतिनिधित्व करतो—हे दिसून येते. या दोन ओळी एकत्रितपणे मंडळी-राज्य संयोगाचे प्रतीक आहेत. यारोबामच्या दोन वेद्या बेथेल येथे (अर्थ: मंडळी) आणि दान येथे (अर्थ: न्याय) स्थापन करण्यात आल्या होत्या, आणि त्या एकत्रितपणे मंडळी व राज्य यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करतात. हे मुद्दे स्थिर केल्यानंतर, आपण आता त्या दहा परीक्षांची ओळख करून घेण्यास प्रारंभ करू.

दहा परीक्षा सब्बाथच्या विश्रांतीच्या संदर्भात स्थापित करण्यात आल्या आहेत (इब्री ३-४). त्यांची सुरुवात मन्नाच्या त्रिविध चमत्काराने आणि सब्बाथविषयीच्या त्याच्या धड्याने होते, आणि त्या दहाव्या परीक्षेवर, म्हणजे पहिल्या कादेश येथे, समाप्त होतात. तो पहिला कादेश म्हणजे “शास्त्रांतील चिथावणीचा दिवस” होय, आणि पौल अंतिम बंडखोरीला सब्बाथच्या परीक्षेच्या संदर्भात ठेवतो. अल्फा परीक्षा सब्बाथ होती, जिचे प्रतीक मन्नामध्ये दर्शविले गेले, आणि पहिल्या कादेश येथील दहावी व ओमेगा परीक्षा देखील सब्बाथची विश्रांतीच होती. अल्फा आणि ओमेगा नेहमीच आरंभीसह शेवटाचे प्रतिनिधित्व करतात.

म्हणून (जसे पवित्र आत्मा म्हणतो, "आज जर तुम्ही त्याचा आवाज ऐकाल, तर रानातील परीक्षेच्या दिवशी, जशा उत्तेजनाच्या वेळी, तसे तुमची अंतःकरणे कठीण करू नका; जेव्हा तुमच्या पित्यांनी मला परीक्षा पाहिली, मला कसोटीला लावले, आणि चाळीस वर्षे माझी कृत्ये पाहिली. म्हणून मी त्या पिढीवर संतप्त झालो, आणि म्हणालो, 'ते नेहमी आपल्या अंतःकरणात भरकटतात; आणि त्यांनी माझे मार्ग जाणले नाहीत.' म्हणून मी माझ्या क्रोधात शपथ घेतली, 'ते माझ्या विसाव्यात प्रवेश करणार नाहीत.'")

बंधूनो, सावध राहा; तुमच्यापैकी कोणामध्येही अविश्वासाचे दुष्ट अंतःकरण उत्पन्न होऊन तो जिवंत देवापासून दूर जाऊ नये. परंतु 'आज' असे म्हटले जाते तोवर दररोज एकमेकांना उपदेश करा; म्हणजे पापाच्या कपटामुळे तुमच्यापैकी कोणीही कठीण होऊ नये. कारण आपण आपल्या विश्वासाच्या आरंभीच्या दृढतेला शेवटपर्यंत अढळ धरून ठेवले, तर आपण ख्रिस्ताचे सहभागी झालो आहोत;

"आज, जर तुम्ही त्याचा आवाज ऐकाल, तर चिथावणीच्या वेळी जसे झाले तसे तुमची अंतःकरणे कठीण करू नका," असे म्हटले असताना, काहींनी ऐकूनही चिथावणी दिली; तरीही मोशेद्वारे मिसरदेशातून बाहेर पडलेले सर्वच तसे नव्हते. परंतु तो चाळीस वर्षे कोणांवर रुष्ट होता? ज्यांनी पाप केले, आणि ज्यांची प्रेते अरण्यात पडली, त्यांच्यावर नव्हता काय? आणि त्याने कोणांबद्दल शपथ घेतली की त्यांनी त्याच्या विश्रांतीत प्रवेश करू नये? ज्यांनी विश्वास ठेवला नाही त्यांच्याबद्दलच नव्हे काय? म्हणून आपण पाहतो की अविश्वासामुळे त्यांना प्रवेश करता आला नाही.

म्हणून आपण भय बाळगू या, कारण त्याच्या विश्रांतीत प्रवेश करण्याचे वचन आपल्यासाठी शिल्लक असताना, तुमच्यापैकी कोणी त्यापासून वंचित राहिल्यासारखा दिसू नये. कारण जशी त्यांच्यापर्यंत सुवार्ता पोहोचविण्यात आली, तशीच आपल्यापर्यंतही ती पोहोचविण्यात आली; परंतु त्यांनी ऐकलेले वचन त्यांना उपयोगी पडले नाही, कारण जे ऐकले त्यांनी त्यात विश्वासाची सांगड घातली नाही.

कारण आपण जे विश्वास ठेवले आहेत ते विश्रांतीत प्रवेश करतो; जसे त्याने म्हटले आहे, "मी माझ्या क्रोधात शपथ घेतली, की ते माझ्या विश्रांतीत प्रवेश करणार नाहीत"; जरी जगाच्या स्थापनेपासून कार्ये पूर्ण झाली होती. कारण त्याने एका ठिकाणी सातव्या दिवसाविषयी असे म्हटले आहे, "आणि देव आपल्या सर्व कार्यांपासून सातव्या दिवशी विश्रांतीस गेला." आणि या ठिकाणी पुन्हा, "ते माझ्या विश्रांतीत प्रवेश करणार नाहीत."

म्हणून काहींनी त्यात प्रवेश करणे अद्याप उरलेले आहे, आणि ज्यांना प्रथम सुवार्ता सांगितली गेली त्यांनी अविश्वासामुळे त्यात प्रवेश केला नाही; पुन्हा तो एक विशिष्ट दिवस ठरवितो, दावीदामध्ये असे म्हणत, "आज," इतक्या दीर्घ काळानंतर; जसे म्हटले आहे, "आज जर तुम्ही त्याचा आवाज ऐकाल, तर आपली अंतःकरणे कठीण करू नका."

कारण जर येशूने त्यांना विश्रांती दिली असती, तर त्यानंतर त्याने दुसऱ्या एका दिवसाविषयी बोलले नसते.

म्हणून देवाच्या लोकांसाठी एक विश्रांती शिल्लक आहे. कारण जो त्याच्या विश्रांतीत प्रवेशला आहे, त्यानेही आपल्या स्वतःच्या कामांपासून विश्रांती घेतली आहे, जशी देवाने आपल्या कामांपासून घेतली. म्हणून आपण त्या विश्रांतीत प्रवेश करण्यासाठी परिश्रम करू या, म्हणजे कोणीही अविश्वासाच्या त्याच उदाहरणाप्रमाणे पडू नये. इब्री 3:8-4:11.

"उत्तेजनाच्या दिवशी" यहोशवा व कालेब यांचा संदेश नाकारण्यात आला. हा उतारा अशा एका वर्गावर आधारित आहे की, ज्यांनी ऐकलेल्या संदेशावरील अविश्वासामुळे ते प्रवेश करणार नाहीत. त्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व "विश्रांती" असे करण्यात आले आहे.

"जे प्रभूला विश्वासू, मनःपूर्वक, प्रेमळ सेवा देण्यास अनिच्छुक आहेत, त्यांना या जीवनातही आणि येणाऱ्या जीवनातही आध्यात्मिक विश्रांती लाभणार नाही. 'म्हणून देवाच्या लोकांसाठी एक विश्रांती उरलेली आहे.... म्हणून आपण त्या विश्रांतीत प्रवेश करण्यासाठी परिश्रम करू या, म्हणजे कोणीही अविश्वासाच्या त्याच उदाहरणाप्रमाणे अपयशी ठरू नये.' येथे ज्या विश्रांतीविषयी सांगितले आहे ती कृपेची विश्रांती आहे, जी ठरवून

दिलेल्या मार्गाचे पालन केल्याने प्राप्त होते. 'कष्टपूर्वक परिश्रम करा.'" Pacific Union Recorder, November 7, 1901.

“विश्रांती” हा एक संदेश आहे, जो यहोशवा व कालेब यांच्या संदेशाद्वारे प्रतिनिर्दिष्ट केला आहे. पौल सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाशी संबंधित सत्यांचा उपयोग त्या “विश्रांती”च्या संदेशाचे प्रतीक म्हणून करतो, जो वाळवंटात मरण्यास नेमले गेलेल्यांनी नाकारला होता.

“आज जर तुम्ही त्याचा आवाज ऐकाल” हा वाक्यप्रचार प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील त्या भरासारखाच आहे, जो आत्म्याचा आवाज ऐकणाऱ्या प्रत्येक मनुष्याविषयी आहे; म्हणजे आत्म्याचा संदेश ऐकणे, आणि तो संदेश उत्तरवर्षावाचा संदेश आहे, आणि तोच “विश्रांती”चा संदेश आहे. कादेश येथे तो आवाज निनादला, आणि बंडखोरांनी त्यांना पुन्हा मिसरमध्ये नेण्यासाठी एक नवा नेता निवडला. या चिथावणीचा इतिहास स्तोत्रसंहिता 95 मध्ये आणि हिब्रूमध्ये पौलाने मांडला आहे. हा इतिहास प्राचीन इस्राएलच्या दहाव्या परीक्षेत झालेल्या अपयशाची ओळख करून देतो. दहा परीक्षांतील अल्फा परीक्षा मन्नाच्या त्रिविध चमत्काराने सुरू झाली, जे तीन देवदूतांच्या संदेशांचे, देवाच्या नियमाचे, शब्बाथ-विश्रांतीचे, स्वर्गीय भाकरचे, आज्ञापालनाचे आणि न्यायाचे प्रतिनिधित्व करीत होते—आणि त्या दहा परीक्षांतील शेवटची परीक्षा “विश्रांती”ची परीक्षा होती. सिस्टर व्हाइट यांनी म्हटल्याप्रमाणे, कृपेची “विश्रांती” ही उत्तरवर्षावाचे प्रतीक आहे. कादेश हे “ओळीवर ओळ” सादर करण्यात येणाऱ्या उत्तरवर्षावाच्या संदेशाचा स्वीकार किंवा नकार करण्याच्या परीक्षेचे प्रतीक आहे.

ओळीवर ओळ अशी “विश्रांती” ही उत्तरवृष्टिरूपाने दर्शविलेला पवित्र आत्म्याचा ओतप्रोत वर्षाव आहे. “विश्रांती” ही सातव्या दिवसाची शब्बाथही आहे, जी उत्तरवृष्टिच्या काळात विश्वासूजनांवर ठेवली जाणारी अगदी तीच मुद्रा आहे. “विश्रांती” ही ती कृपा आहे जी त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना त्यांच्या पापांचा सर्वकाळासाठी पुसून टाकला जातो तेव्हा प्रदान होणाऱ्या सामर्थ्याचे प्रतिनिधित्व करते. ती कृपा केवळ पवित्रीकरणाचे प्रतिनिधित्व करणारे प्रदान केलेले सामर्थ्यच नाही, तर ख्रिस्ताचे रक्त पश्चात्तापी आत्म्याची पापे दूर करण्यासाठी वापरले जाते तेव्हा नीतिमान ठरविणे प्रदान करणारी कृपाही आहे. कृपेची “विश्रांती” ही ख्रिस्ताच्या नीतिमत्त्वाचा संदेश आहे—असे नीतिमत्त्व जे पाप न करता जगण्यासाठी कृपा (सामर्थ्य) पुरविते, आणि अशी कृपाही जी एका लाओदीकियास फिलादेल्फियामध्ये रूपांतरित करते. नीतिमान ठरविणाऱ्या कृपेने एकदा रूपांतरित झाल्यानंतर, पूर्वीचा लाओदीकिया, फिलादेल्फिया म्हणून, कृपेच्या सामर्थ्याद्वारे, गौरवप्राप्तीकडे नेणाऱ्या पवित्र केलेल्या मार्गावर चालतो. “विश्रांती” ही तिसऱ्या देवदूताचा संदेश आहे, जो “सत्यार्थाने विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरविणे” असा दर्शविला आहे. असे असल्यामुळे, कादेशाने 1888 कडे निर्देश केला.

पहिला कादेश “विश्रांती” या संदेशाची ओळख करून देतो, जो “सुवार्तेचा” संदेश आहे. सार्वकालिक सुवार्ता म्हणजे ‘ख्रिस्ताचे ते कार्य होय, ज्यामध्ये तो तिहेरी परीक्षेची प्रक्रिया आरंभ करतो, जी पुढे जाऊन उपासकांच्या दोन वर्गांचा विकास करते आणि नंतर त्यांना प्रकट करते.’ पहिल्या कादेश येथील “विश्रांती” या सार्वकालिक सुवार्तेचा संदेश, सार्वकालिक सुवार्तेच्या त्या तिहेरी संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो, जो पवित्र आत्म्याच्या तिहेरी कार्याद्वारे संचालित होतो; तो पाप, नीतिमत्त्व आणि न्याय यांविषयी दोषी ठरवितो. ही तीन पावले म्हणजेच मन्नाच्या परीक्षेतील अगदी तीच तीन परीक्षेची पावले होत!

दहा परीक्षा त्रिविध परीक्षेच्या प्रक्रियेने आरंभ होतात; या प्रक्रियेत देवाचा नियम, सब्बाथ, आणि देवाचा संदेश खाऊन पचविण्याची मानवाची जबाबदारी यांवर विशेष भर दिला आहे. दहा परीक्षांपैकी पहिली परीक्षा त्रिविध होती, तसेच दहावीही. पहिल्या परीक्षेत मन्नाचा उपयोग सातव्या दिवसाच्या सब्बाथचे उच्चीकरण करणाऱ्या स्वर्गीय भाकरीच्या प्रतीक म्हणून केला आहे. अंतिम परीक्षेत “विश्रांती”चा उपयोग उत्तरवर्षावाच्या अंतिम परीक्षाप्रक्रियेच्या प्रतीक म्हणून केला आहे; ही प्रक्रिया संडे कायद्यापाशी परमोच्च बिंदूला पोहोचते, जिथे जे स्वर्गीय भाकरीचे प्रतिनिधित्व करतात त्यांना सब्बाथच्या ध्वजचिन्हाप्रमाणे उंचावले जाते.

दहा परीक्षांच्या समाप्तीप्रमाणेच त्यांची सुरुवातही शब्बाथावर आणि शब्बाथाशी संबंधित सुवार्तेच्या संदेशावर भर देते; तो संदेश म्हणजे तिसऱ्या देवदूताची सार्वकालिक सुवार्ता होय. पहिले कादेश हे दहा परीक्षांचे ओमेगा आहे; म्हणून दहा परीक्षांचे अल्फाही त्याच वैशिष्ट्यांनी युक्त असले पाहिजे. कादेशने १८६३ सालाचे प्रतिनिधित्व केले, जेव्हा परमेश्वराने आपले कार्य पूर्ण करून आपल्या लोकांना घरी नेण्याची इच्छा केली होती; परंतु वचनदत्त देशात प्रवेश करण्यास विलंब झाला.

“खालील शास्त्रवचनांचे वाचन केल्याने देवाने प्राचीन इस्राएलकडे कशा प्रकारे पाहिले हे आपण पाहू:

“कारण परमेश्वराने याकोबाला स्वतःसाठी निवडले आहे, आणि इस्राएलला आपल्या खास संपत्तीकरिता.’
स्तोत्रसंहिता 135:4.”

“कारण तू परमेश्वर तुझा देव याचा पवित्र लोक आहेस, आणि पृथ्वीवर असलेल्या सर्व राष्ट्रांपेक्षा परमेश्वराने तुला स्वतःसाठी विशेष लोक म्हणून निवडले आहे.’ अनुवाद 14:2.”

“कारण तू आपला देव परमेश्वर याला पवित्र प्रजा आहेस; पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर असलेल्या सर्व लोकांपेक्षा आपला देव परमेश्वर याने तुला स्वतःसाठी विशेष प्रजा म्हणून निवडले आहे. तुम्ही इतर कोणत्याही लोकांपेक्षा संख्येने अधिक होता म्हणून परमेश्वराने तुमच्यावर आपले प्रेम ठेवले नाही, किंवा तुम्हांस निवडले नाही; कारण तुम्ही सर्व लोकांमध्ये अगदी थोडे होता.’ अनुवाद 7:6, 7.”

“कारण येथे हे कशावरून कळेल की मी आणि तुझे लोक तुझ्या दृष्टीत कृपापात्र ठरलो आहोत? ते यावरून नव्हे काय की तू आमच्याबरोबर जातोस? तसे झाल्यास, मी आणि तुझे लोक, पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर असलेल्या सर्व लोकांपासून वेगळे ठरू.’ निर्गम 33:16.

“प्राचीन इस्राएलाने किती वारंवार बंड केले, आणि देवाने ज्यांना निवडले होते त्यांच्या आज्ञांकडे त्यांनी लक्ष दिले नाही म्हणून कितीदा त्यांच्यावर न्यायनिवाडे आले, आणि कित्येक हजार जण मारले गेले! या अंतिम दिवसांत देवाचा इस्राएल जगाशी मिसळण्याच्या आणि देवाचे निवडलेले लोक असल्याची सर्व चिन्हे गमावण्याच्या सततच्या धोक्यात आहे. तीतास 2:13-15 पुन्हा वाचा. येथे आपल्याला अंतिम दिवसांपर्यंत आणले आहे, जेव्हा देव स्वतःसाठी एक विशेष लोक शुद्ध करित आहे. आपण प्राचीन इस्राएलप्रमाणे त्याला क्रोधित करणार काय? आपण त्याच्यापासून दूर जाऊन, जगाशी मिसळून, आणि आपल्या सभोवतालच्या राष्ट्रांच्या घृणास्पद प्रथांचे अनुसरण करून, त्याचा क्रोध आपल्या वर आणणार काय?” Testimonies, volume 1, 282, 283.

सिस्टर व्हाईट विचारतात, “आपण प्राचीन इस्राएलप्रमाणे त्याला संतप्त करणार काय?” आपण जगाशी मिसळून त्याला संतप्त करतो; आणि जगाचे प्रतीक मिसर आहे, तेच ते स्थान, ज्याकडे कादेश येथील बंडखोरांनी त्यांना परत नेण्यासाठी एका नेत्याचा शोध घेतला होता. १८६३ मध्ये, मिसरात परत जाण्याची इच्छा आणि नवीन नेत्याची निवड, प्रेरणेने जगाशी संबंध जोडण्याची इच्छा म्हणून दर्शविली आहे.

आपण आता विचारात घेत असलेला उतारा, प्राचीन इस्राएलाने विश्रांतीत प्रवेश न केल्याविषयीच्या सिस्टर व्हाईट यांच्या भाष्याने पूर्वी आलेला होता. त्यांच्या सततच्या बंडखोरीच्या संदर्भात, देव आपल्या वधूसोबत कसा संबंध ठेवू इच्छित होता, परंतु त्याच्या वधूने नकार दिला, हे दाखविणारी वचने त्यांनी मांडली. खालील उतारा आपण आत्ताच वाचलेल्या मजकुराकडे नेणारा आहे.

तिने नोंदविलेल्या उताऱ्यात असे म्हटले आहे, “देवाने आपल्या लोकांनी केवळ त्यांच्यावरच विश्वास ठेवावा, अशी अपेक्षा केली. जे त्याची सेवा करित नव्हते, त्यांच्याकडून त्यांनी मदत घ्यावी, अशी त्याची इच्छा नव्हती.” १८६३ मध्ये, लाओदीकेयी मिलराइट अॅडव्हेंटिझमने अमेरिकेच्या इतिहासातील सर्वात घातक युद्धात आपल्या तरुण पुरुषांना सक्तीच्या सैन्यभरतीत ओढले जाण्यापासून रोखण्याच्या प्रयत्नांसाठी संयुक्त राज्यांच्या सरकारशी युती केली.

“येथे आपण त्या इशान्यांचे वाचन करतो जे देवाने प्राचीन इस्राएलला दिले. त्यांनी इतका दीर्घ काळ अरण्यात भटकावे, ही त्याची कृपादृष्टी नव्हती; जर त्यांनी समर्पण केले असते आणि त्याच्या नेतृत्वाखाली चालणे आवडीने स्वीकारले असते, तर त्याने त्यांना तत्क्षणी वचनदत्त देशात आणले असते; परंतु त्यांनी अरण्यात त्याला वारंवार दुःख दिले, म्हणून त्याने आपल्या कोपात शपथ घेतली की, जे त्याचे पूर्णपणे अनुसरण करीत होते अशा दोघांना वगळता, त्यांनी त्याच्या विश्रांतीत प्रवेश करू नये. देवाने आपल्या लोकांनी केवळ त्याच्यावरच विश्वास ठेवावा, अशी अपेक्षा केली. जे त्याची सेवा करीत नव्हते, त्यांच्याकडून त्यांनी साहाय्य घ्यावे, अशी त्याची इच्छा नव्हती.”

“कृपया एज्रा ४:१-५ वाचा: ‘यहूदा व बन्यामीन यांच्या शत्रूंनी असे ऐकले की, बंदिवासातून परत आलेली संताने इस्राएलाचा परमेश्वर देव याच्यासाठी मंदिर बांधीत आहेत; तेव्हा ते जरूबाबेल व पितरांच्या घराण्यांतील प्रमुख यांच्याकडे आले आणि त्यांना म्हणाले, आम्हांस तुमच्याबरोबर बांधू द्या; कारण तुम्ही जसा तुमच्या देवाचा शोध करता, तसाच आम्हीही करीत आहोत; आणि अशूराचा राजा एसरहदोन याच्या दिवसांपासून, ज्याने आम्हांस येथे आणून वसविले, आम्ही त्याला बलिदाने अर्पण करीत आलो आहोत. परंतु जरूबाबेल, येशूआ, आणि इस्राएलच्या पितरांच्या घराण्यांतील उरलेले प्रमुख यांनी त्यांना सांगितले, आमच्या देवासाठी घर बांधण्याच्या कार्यात तुमचा आमच्याशी काहीही संबंध नाही; तर आम्हीच एकत्र येऊन इस्राएलाचा परमेश्वर देव याच्यासाठी बांधू, जसे पर्शियाचा राजा कोरेश याने आम्हांस आज्ञा केली आहे. तेव्हा त्या देशातील लोकांनी यहूदाच्या लोकांचे हात दुर्बळ केले, आणि बांधकामात त्यांना त्रस्त केले, आणि त्यांच्या हेतूचा भंग करावा म्हणून त्यांच्या विरोधात सल्लागारांना नेमले.’”

“एज्रा ८:२१-२३: ‘मग तेथे, अहवा नदीकाठी, मी उपवास जाहीर केला, जेणेकरून आपण आपल्या देवासमोर स्वतःला दीन करू, आणि आमच्यासाठी, आमच्या लहान मुलांसाठी, व आमच्या सर्व संपत्तीकरिता त्याच्याकडून सरळ मार्ग मागू. कारण मार्गातील शत्रूविरुद्ध आमच्या सहाय्यासाठी राजाकडे सैनिकांची व घोडेस्वारांची तुकडी मागण्यास मला लाज वाटली; कारण आम्ही राजाला असे सांगितले होते की, जे त्याचा शोध घेतात त्यांच्यावर आमच्या देवाचा हात त्यांच्या हितासाठी असतो; परंतु जे त्याला सोडून देतात त्या सर्वांविरुद्ध त्याचे सामर्थ्य व त्याचा क्रोध असतो. म्हणून आम्ही उपवास केला व यासाठी आपल्या देवाची विनवणी केली; आणि त्याने आमची प्रार्थना मान्य केली.’”

“संदेष्टा आणि हे पितर देशातील लोकांना खऱ्या देवाचे उपासक मानत नसत; आणि जरी त्यांनी मैत्रीचा आव आणला व त्यांना मदत करण्याची इच्छा दर्शविली, तरी त्याच्या उपासनेशी संबंधित कोणत्याही बाबतीत त्यांच्याशी एकरूप होण्याचे त्यांनी धाडस केले नाही. देवाचे मंदिर बांधण्यासाठी आणि त्याची उपासना पुनर्स्थापित करण्यासाठी जेव्हा ते यरुशलमास जात होते, तेव्हा मार्गात सहाय्य व्हावे म्हणून त्यांनी राजाकडे मदत मागितली नाही; परंतु उपवास आणि प्रार्थनेद्वारे त्यांनी सहाय्यासाठी परमेश्वराचा शोध घेतला. त्यांचा विश्वास होता की, देव आपल्या सेवकांचे त्याची सेवा करण्याच्या प्रयत्नांत संरक्षण करील आणि त्यांना समृद्ध करील. सर्व वस्तूंचा सृष्टिकर्ता आपल्या उपासनेची स्थापना करण्यासाठी आपल्या शत्रूंच्या मदतीची आवश्यकता बाळगत नाही. तो दुष्टतेचा बळी मागत नाही, आणि जे लोक परमेश्वरापुढे इतर देव ठेवतात त्यांच्या अर्पणांचा तो स्वीकार करत नाही.”

“आपण अनेकदा ही टिप्पणी ऐकतो: ‘तुम्ही फारच संकुचित आहात.’ लोक म्हणून आम्ही आत्म्यांचे तारण करण्यासाठी, किंवा त्यांना सत्याकडे नेण्यासाठी, कोणताही त्याग करू. परंतु त्यांच्याशी एकरूप होणे, त्यांना प्रिय असलेल्या गोष्टींवर प्रेम करणे, आणि जगाशी मैत्री ठेवणे—हे करण्याचे आम्ही धाडस करीत नाही; कारण तसे केल्यास आम्ही देवाशी वैर करीत असू.” Testimonies, volume 1, 281, 282.

कादेश येथील बंडाविषयीच्या तिच्या भाष्यात सिस्टर व्हाइट असे म्हणतात, “सर्व वस्तूंच्या निर्माणकर्त्यास आपल्या उपासनेची स्थापना करण्यासाठी आपल्या शत्रूंच्या मदतीची आवश्यकता नाही. तो दुष्टतेचा बळी मागत नाही, आणि जे परमेश्वरापूर्वी इतर देव मानतात त्यांच्या अर्पणांना तो स्वीकारत नाही.” इ.स. 1863 मध्ये, लाओदिकीया-मिलराइट अॅडव्हेंटिझमची चळवळ एक चर्च बनली आणि त्या सत्तेशी तिने युती केली जी राष्ट्रावर आणि त्यानंतर जगावर रविवार-उपासना लादणार होती.

पुढील लेखात, आपण १८६३ पर्यंत नेणाऱ्या त्या भविष्यवाणीच्या रेषांचा विचार पुढे चालू ठेवू, जे १८४४ ते १८६३ या भविष्यवाणीच्या कालखंडाचे शिरोबिंदू आहे.

जे झाले आहे, तेच पुन्हा होणार आहे; आणि जे केले गेले आहे, तेच पुन्हा केले जाणार आहे; आणि सूर्याखाली काहीही नवे नाही. अशी कोणती वस्तु आहे का, जिच्याविषयी असे म्हणता येईल, पाहा, ही नवी आहे? ती आपल्यापूर्वीच्या प्राचीन काळापासूनच अस्तित्वात आहे. मला ठाऊक आहे की, देव जे काही करतो, ते सदासर्वकाळ राहिल; त्यात काही वाढविता येत नाही, आणि त्यातून काही काढूनही टाकता येत नाही; आणि देव असे करतो, यासाठी की मनुष्यांनी त्याच्यापुढे भय बाळगावे. जे झाले आहे ते आता आहे; आणि जे होणार आहे ते आधीच झाले आहे; आणि देव गतकाळातील गोष्टींचाही हिशेब मागतो. उपदेशक 1:9, 10; 3:14, 15.